

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Μία παράξενη περιπέτεια στο Μπάσθελντ της Νοτίου Αφρικής. Η μυστηριώδης άπειρα δολοφονίας ενός Άγγλου. Οι τρεις μαύροι έγκληματιαι. Στην καρδιά της ζούγκλας. Το «δέντρο που τραγουδάει». Ένα σατανικό τέχνασμα του μαγού Γκορέ. Η εξημέρευσι των λευκών από τους μαύρους. Πώς προλάβαμε τό κακό, κλπ.

ΗΝ εποχή εκείνη, ήμουν άρχηγός της άστυνομίας των μαύρων, ήντε χιλιόμετρα μακριά από τό Κεπ Τάουν, δταν μιά μέρα, έλαθα ξαφνικά ένα σημείωμα να πάω γρήγορα στο Μπάσθελντ, όπου είχαν συμβη διάφορα παράξενα και μυστηριώδη γεγονότα.

— Ένας Άγγλος, ο μίστερ Έβερραρντ Ντάμπυ, που καθόταν εκεί πέρα, είχε κινδυνέψει να πέση θύμα κάποιου δολοφόνου. Ένα θράδυ, γυρίζοντας στο έξοχικό σπίτι του, άκουσε ένα θέλος να σφουρίζη δίπλα του και να καρφώνεται με δύναμη πάνω στο έζυλο της πόρτας. Ο Ντάμπυ, την ίδια νύχτα, δέχθηκε την επίσκεψη ενός μαύρου, που τον είχε σώσει από τό φαρμακερό δάγκωμα ενός φειδιού κι' έμιασε ότι μερικά μαύροι του Μπάσθελντ είχαν πάρει κρυφά την άπόφαση να τον ζεαστρέψουν. Ο Άγγλος λοιπόν, έβαλε στο κρεβάτι του ένα σακκι στενόμακρο, γεμάτο σπόρους, ποχξε τό σχήμα του κορμιού του, τό σκέπασε με μιά κουβέρτα και κρύστηκε πη μιά σκοτεινή γωνιά, περιμένοντας τους δολοφόνους του. Κ' οι μυστηριώδεις δολοφόνου δέν άφησαν να φτάσουν. Ύστερ' από τά μεσάνυχτα, τρεις λόγγες πέρασαν από τό έζυλινο διχτυωτό τό παραθύρου και καρφώθηκαν πάνω στο κρεβάτι, περνώντας πέρα ως πέρα τό...σακκι. Ο μίστερ Ντάμπυ, πετάχτηκε άμέσως από τη σκοτεινή γωνιά του κι' άρχισε να κινηγή με τό πιστόλι στο χέρι τους παράξενους μαύρους που θέλησαν να τον σκοτώσουν. Τό κινηγητό αυτό κράτησε ως τά εξημερώματα. Τέλος όμως ο Άγγλος μπόρεσε να πιάσει τους έγκληματικούς Ιθαγενείς κι' έτσι, μόλις τό άπόγευμα εκείνης της μέρας έφτασα στο Μπάσθελντ, τους έφερε άμέσως μπροστά μου για να τους εξετάσω. Ήσαν τρεις μαύροι, κι' άγαθό πρόσωπο, που έβειγνε καθοσά ότι δέν είχαν να κάνουν με έγκληματίες. Τους ρώτησα λοιπόν:

— Γιατί θέλατε να σκοτώσετε έναν άνθρωπο που δέν σας έκλεψε τίποτα; Μήπως σας έκλεψε για τό ζώα σας ή τις γουστικές σας;

— Τό κακό μάτι μας έχει ρημάξει! μου άπάντησε ο ένας από αυτούς. Αναγκαστήκαμε λοιπόν να πάμε να ρατήσουμε ένα μεγάλο μάγο. Κι' εκείνος μας είπε ότι τό κακό μάτι τόχουν οι όσπορι άνθρωποι: αυτοί είναι ή αίτια της συμφοράς μας.

— Καί τί σας συμβούλεψε; τον ρώτησα.

— Να τους διώξουμε από τη γύρα, να τους σκοτώσουμε, να τους ζεαστρέψουμε! μου είπε ο μαύρος με μιά παράξενη λάμψη στα μάτια.

— Πώς τον λένε αυτόν τό μάγο; ρώτησα και τους τρεις.

— Δέν άκούσαμε ποτέ τ' όνομά του... έκαναν πονηρά οι τρεις μαύροι.

— Α, έτσι; Έ, τότε θα πάτε όλοι σας στη φυλακή! τους φοβήρια. Έμπρός! Δρόμο για τό Κεπ Τάουν!...

Η φοβήρια μου, όπως τό περίμενα, έπιασε άμέσως.

— Μίστερ... ψιθύρισε ένας απ' τους τρεις, ο πιο μικρός, ο μεγάλος μάγος δέν έχει δύναμη. Δέν είναι άνθρωπος. Είναι ένα δέντρο... Ένα μαγικό δέντρο που τραγουδάει...

— Άκούστε... τους είπα τότε. Δέν μου φαίνεστε για κακοδου. Έρραστε νειο και θα σας λυπηθώ. Δέν θα σας στείλω στη φυλακή. Μά θα πάμε να μου δείξετε αυτό τό μαγικό δέντρο...

— Άλλοιώς, τους ποθέρισα πάλι, θα σας περάω τό σίδερα στα γέλια και θα σας πάω στο δικαστήριο για να τιμαρβήθε σκληρά.

Οι μαύροι στέναξαν από την τρουμάρα τους. Δέχθηκαν λοιπόν να με δηγήσουν εκεί που ήταν τό «δέντρο που τραγουδάει».

Εκινησαμε τό ίδιο άπόγευμα από τό Μπάσθελντ κι' όταν άρχισα να νυχτώνη φτάσαμε στην καρδιά της ζούγκλας, κοντά σ' ένα μικρό ποτάμι, γεμάτο κροκοδειλους. Τό μαγικό δέντρο ή-

ταν μιά τεραστία λεύκα, άσημνία, που ύψωνόταν στην όχθη τό ποταμού. Γύρω τό περιβάλλον ήταν άγριο, μυστηριώδες κι' άπονηχτικό από τις αναθυμιάσεις των ασπίων νεράν του ποταμού με τους κροκοδειλους.

Έκανα μερικά θέματα γύρω από την άσημνία λεύκα, όταν έξασφα τό πόδι μου έκούλιαξε σ' ένα λάκκο. Τό χόμα υπογίωρρη άμέσως και δίχως να τό καταλάβω θρέθηκα μέσα σ' ένα ύπόγειο σπήλαιο, σκοτεινό και θαθύ, γεμάτο από πτηνήρες αναθυμιάσεις θειαφιού. Ο τρόμος μου ήταν τόσο ξαφνικός και τόσο μεγάλος, ώστε άρχισα να φωνάζω μ' όλες τις δυνάμεις μου τον μίστερ Ντάμπυ, που με ανιδούσε σ' αυτή τη μυστηριώδη έξερευνηση στη ζούγκλα. Ο σύτροφός μου λοιπόν, ήμιασε να πυροδ κι' έτρεξε άμέσως στο χέλιος του λάκκου για να με βοηθήσει μ' ένα σκονί να θωά από εκείνη τη μαύρη κόλαση.

Όταν συνήλθα λοιπόν από τον εαφνικό τρόμο μου, έτοιμαόμουν να εξετάσω καλύτερα τό ύπόγειο σπήλαιο της ζούγκλας, μά δέν πρόφθασα, γιατί δυό από τους Ιθαγενείς άστυνομικούς που είχαν πάρει μαζί μου από τό Κεπ Τάουν είχαν πιάσει λίγο πιο πέρα από κεί τό μαύρο φύλακα του μαγικού δέντρου και τον έφεραν άμέσως μπροστά μου.

— Άφου είσαι ο φύλακας, του είπα, θέλω να μου δείξης τό μυστικό του δέντρου που τραγουδάει!... Έκτός αν δέν άγασπας τη ζωή σου και θέλεις να σε κρεμάσουμε από ένα χοιτρό κλαδί του...

Η φοβήρια μου τον έκανε να τά χάσει και ν' άρχισα να τρέμω σύγκορμος από τον τρόμο του. Ο μαύρος φύλακας τότε ήθηκε μέσα στο ύπόγειο σπήλαιο, όπου είχαν πέσει δυό και λίγη ύρα. Ο Ντάμπυ κι' εγώ τον άκολουθούσαμε. Οι Ιθαγενείς άστυνομικοί έμειναν άπάνω για να μάς φυλάνε. Είδα λοιπόν ότι τό σπήλαιο ήταν στενόμακρο κι' ότι κατέληγε σε μιά ύπόγειο στοά που περνούσε κοντά από την όχθη του ποταμού. Η ύγρασία εκεί μέσα ήταν ανυπόφορη. Άπονηχτικές επίσης ήσαν κι' ή αναθυμιάσεις των ασπίων νεράν του ποταμού, που περνούσαν τό ύγρο χόμα κι' έκαναν θόρυό τον άέρα της στοάς.

Δέν μπορείτε δυος να αντασθήτε την έκπληξη μου, όταν θθάοντας στο τέλος της στοάς θρέθηκα μπροστά σε μιά σκάλα σφαιριμένη από χοιτρά κλαδιά, που έβγαζε μέσα στον κουφίο κορμό του μαγικού δέντρου.

— Έσο λοιπόν τρυπώνεις εδώ μέσα, είπα στο φύλακα, κι' από τις τρύπες που έχει ο κορμός τραγουδάει και φωνάζεις ότι πρέπει οι μαύροι να εξολοθρεύσουν όλους τους λευκούς;

— Όχι, μίστερ, δέν είναι ενώ! διαιαρτυρήθηκε ο φύλακας. Είναι ο μάγος της ζούγκλας Γκορέ που κάνει τό δέντρο να τραγουδάει.

— Πάει καλά, του άπάντησα. Σε πιστεύω. Καί τώρα θέλω να μάθω κάτι άλλο: πότε θα συγκεντραθούν οι μαύροι εδώ ν' άκούσουν πάλι τά κηρύνματα του μάγου;

— Άδριο τό θράδυ, μίστερ... Κατά τά μεσάνυχτα Μου όμολόγησε ο φύλακας.

Η άποστολή μας λοιπόν είχε τελειώσει για κείνη την μέρα. Την άλλη νύχτα θα πη, σίγαινε στις ίδιο μέρος και θα πιάσαμε πολύ εύκολα τον έγκληματικό μάγο Γκορέ.

Κ' οι μαύροι; πασατήρησε ο Ντάμπυ Νομίζετε πως θα πάνων να πιστεύουν στο μαγικό δέντρο; Προέπει να θσοούμε έναν τρόπο να τους τρομοκρατήσουμε και μαζί μ' αυτούς και τό μάγο τους...

Κι' έτσι μ' αυτές τις σκέψεις, γυρίσαμε στο Μπάσθελντ, μαζί με τον φύλακα του μαγικού δέντρου.

Την άλλη μέρα, είχα βοή κιόλας με τό τρόπο θα τρομοκρατούσαμε τους μαύρους. Έγώ κι' ο Ντάμπυ εκινησαμε κρυφά από τό χωριό και τραθήσαμε για τη ζούγκλα, κρατώντας από ένα μεγάλο πακέτο. Όταν δέ φτάσαμε στην ύπόγειο στοά του

Ή από τις τρύπες του μαγικού δέντρου άρχισαν να ζεπειοδούνται κόκκινες, κίτρινες και πράσινες λάμψεις...

ζεις ότι πρέπει οι μαύροι να εξολοθρεύσουν όλους τους λευκούς;

— Όχι, μίστερ, δέν είναι ενώ! διαιαρτυρήθηκε ο φύλακας. Είναι ο μάγος της ζούγκλας Γκορέ που κάνει τό δέντρο να τραγουδάει.

— Πάει καλά, του άπάντησα. Σε πιστεύω. Καί τώρα θέλω να μάθω κάτι άλλο: πότε θα συγκεντραθούν οι μαύροι εδώ ν' άκούσουν πάλι τά κηρύνματα του μάγου;

— Άδριο τό θράδυ, μίστερ... Κατά τά μεσάνυχτα Μου όμολόγησε ο φύλακας.

Η άποστολή μας λοιπόν είχε τελειώσει για κείνη την μέρα. Την άλλη νύχτα θα πη, σίγαινε στις ίδιο μέρος και θα πιάσαμε πολύ εύκολα τον έγκληματικό μάγο Γκορέ.

Κ' οι μαύροι; πασατήρησε ο Ντάμπυ Νομίζετε πως θα πάνων να πιστεύουν στο μαγικό δέντρο; Προέπει να θσοούμε έναν τρόπο να τους τρομοκρατήσουμε και μαζί μ' αυτούς και τό μάγο τους...

Κι' έτσι μ' αυτές τις σκέψεις, γυρίσαμε στο Μπάσθελντ, μαζί με τον φύλακα του μαγικού δέντρου.

Την άλλη μέρα, είχα βοή κιόλας με τό τρόπο θα τρομοκρατούσαμε τους μαύρους. Έγώ κι' ο Ντάμπυ εκινησαμε κρυφά από τό χωριό και τραθήσαμε για τη ζούγκλα, κρατώντας από ένα μεγάλο πακέτο. Όταν δέ φτάσαμε στην ύπόγειο στοά του

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΜΟΥΜΙΕΣ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ!...

Τι άναφέρουν οι άρχαιολογοί συγγραφείς. Η μούμιες του Πειθινor. Ο σατανικός μάγος Στέφφι Σούγκ. Οι θαλασσομάνει νεκροί. Η πενήντα μούμιες του μάγου Χάνς Ζίγκερ. Η παράξενη περίπτωση της Αμερικανίδος Πόλλυ Γιέντ. Η δέκα μούμιες του ψευδοκαίρη Ντσίγκάκε. Ένα τρομακτικό μυστήριο. Πώς μιλούσαν οι μούμιες της έκκεντρικής Αμερικανίδος.

ΠΑΡΧΟΥΝ, λοιπόν, μούμιες που μιλούν ... Βέβαια είναι άπίστευτο, κι όμως δύο μεγάλοι συγγραφείς, ο Πλίνιος στην αρχαιότητα κι ο Μάρκο Πόλο τον Μεσαίωνα, μας πληροφορούν ότι μερικές από τις μούμιες είναι προκείμενες με τη μαγική κι άξιοθαύμαστη ικανότητα να μιλούν! Ένας άλλος συγγραφέας του Μεσαίωνα, ο Γιάσκο Σασσοφεράτο, μας βεβαιώνει στις «Γαξεδιωτικές Αναμνήσεις» του, ότι μιά φορά, που βρισκόταν στη μυστηριώδη χώρα των Ίνκας, οι άποιοι, όπως έζορτε, ήταν περίφημοι θαλασσομάται, άκουσε με τ' αυτιά του στον ιερό ναό του Ποικωρο τις μούμιες να...φλυαρούν μεταξύ τους! Τερατολογίες, διά πητε... Έκείνη όστόσο την εποχή όλος ο κόσμος πίστευε στις μυστηριώδεις δυνάμεις, που κρύβουν ή μούμιες.

τους, για τον Σατανά και τα σκοτεινά έργα του, παραβιάζοντας έτσι τους θείους νόμους...

Αυτά τα χρόνια, δηλαδή κατά τον XVI και XVII αιώνα, οι θαλασσομάται έθεωρούσαν ότι ήταν όργανα του Διαβόλου και πέθαναν άλογο στην πυρά. Παρ' όλ' αυτά, όστόσο, ή τέχνη τους εξακολούθησε την εξέλιξη της και σήμερα την βλέπουμε ν' άνθιξη περισσότερο στην Αμερική, παρά στην Εύρώπη. Οι Αμερικανοί έχουν τη μαγία του θαλασσοματίας, ενώ στην Εύρώπη γενεά του διαρκάζει ή καίως των νεκρών. Το θαλασσοματία, λοιπόν, έχει γίνει στην Αμερική μιά από τις πιο επικραδείς βιομηχανίες. Ο περισσότερο δέ θαλασσοματίας του Νέου Κόσμου ήταν εδώ και λίγα χρόνια κάποιος Ντσίγκάκο, ένας ψευδο-ψαράρης που ήξερε όλα τα μυστικά των άποικιων έπιστημονών κι ήταν ο προστατευόμενος της Πόλλυ Γιέντ, μιάς πολυκατομιμωχού από το Χουαντόκο. Οι Αμερικανοί πολυκατομιμωχός, όπως έζορτε, έχουν τη μαγία να μαζεύουν στους οφθαλμούς τους τα πιο άρχαία και τα πιο άλλοποροσάλα πράγματα, κινώντας έτσι μιά καμική αντίπρασι στο διάφορο κοινό. Μιά μέρα, λοιπόν, ή Πόλλυ Γιέντ είχε την άνγρία να γνωρίσει με τον Ντσίγκάκο αυτόν μυστηριώδη Γαξου-ρωακό, ο άποιος τις ιστοχώθηκε με της στείλη δέκα άγρι-πτακές μούμιες, προς χίλια δολάρια την καθμιά. Η συμφωνία κλείστηκε κι ο Ντσίγκάκο έφερε για την Αλγυττο, μεταμμεσιμένος σε τίποτη μουσομυμάνο. Έκει κάτω ο ψευτο-ψαράρης έθηκε στην έφορο έναν τάφο κι από αυτόν έβγαλε τις δέκα άγριπτακές μούμιες, τις άποίες συσκευάσε προσε-χτικά μέσα σε κάσες και τις μετέφερε άμύσως στην Αμε-ρική για να τις παραδώσει στην Πόλλυ Γιέντ, την έκκεντρική Αμερικανίδα. Η πολυκατομιμωχός, μόλις έλαβε τα δέκα κιβώτια, έσπευσε να στείλη κι άλλες πέντε χιλιάδες δολάρια του Ντσίγκάκο για τα έκτακτα έξοδα του και κατόπιν στόλισε με τις δέκα μούμιες, ή άποίες στ' αλήθεια ήταν άπέ-σορες, το άγριπτακό σαλόνι της και κάλεσε τους φίλους της και τις φίλες της για να τις θαυμάσουν. Όλοι τότε θαυμά-ωρησαν, ότι το μόνο που τους έλειπε ήταν ή κόμλια, να φαί-νεται πως τα κειμήλια του ψευτοψαράρη Ντσίγκάκο είχαν κι' αυτή την μυστηριώδη ιδιότητα...

Μούμια Αλγυπτικής Βασιλοπούδας

Κι' είναι αλήθεια ιστορικές μερικές δίκες, που έγιναν στη Γερμανία κατά τον XVI και XVII αιώνα γι' αυτές τις μούμιες, —δίκες, που δεν έβρισαν τίποτ' άλλο, παρά να ορίσουν πιο βαθεά από πνεύμα του κόσμου αυτόν τον παράξενο κι άπίστευτο θρόλο.

Έκείνα τα χρόνια, κάποιος Στέφφι Σούγκ από το Μέμπελ, γνωστός στην ιστορία της Μαγείας ως ένας άλλος όσος διαβο-λάνθρωπος κι' ως ή ενάσχητος του Σατανά, έκλεβε τη νύχτα τους νεκρούς από τον τάφο τους, για να κάνει ένα σωρό έκ-πληρημα κι μακάβρια περφόματα. Ο Έστερ, ο άποιος έγραφε ένα περίφημο βιβλίο για τη μεσοαιώνη μαγεία, γεμάτο ά-νάδοστα κι' αθένητες ιστορίες, μας βεβαιώνει ότι ο Στέφφι Σούγκ δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να φερτάχτην τα πτώματα διαβολικές μούμιες, που μιλούσαν μιά άκατάλητη γλώσσα ... Είχε γίνει μάλιστα και μιά περίφημη δίκη γι' αυτές τις μού-μιες, που κατέληξε στην καταδίκη σε θάνατο του διαβολικού μάγου. Η «Μούμιες του Σούγκ», όστόσο, έγιναν παύρονοτες στη Γερμανία, γιατί από μιά διαβολική και άνεξηγητη τέχνη, διατηρούσαν μέσα τους λίγη ψυχή, ή όποια κατάφερε ν' άρθρώνη μυστηριώδεις λέξεις, που τρο-μοκρατούσαν τους βοηθούς του μάγου, από τους ό-ποιους τρεις δυστυχισμένοι τρελλάθηκαν!...

Μιά άλλη δίκη, που είχε γίνει πάλι στη Γερμανία εκείνη την εποχή, έφερε σε φως όλα τα σκοτεινά έγγραμμάτα ενός άλλου μάγου, του Χάνς Ζίγκερ, στού όποιου το άλχημιστικό έρ-γαστήριο βρήθηκαν πενήντα μούμιες που μιλούσαν τη νύχτα, με τη βοήθεια των διαβολικών δυνάμεων, που είχε στη διάθεσή του αυτός ο περίφημος μάγος, «ο όποιος είχε πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο!» Ο Χάνς Ζίγκερ πίστευε στην μεταμψύχωση και ήταν άσχηγχοτος και περίφημος θαλασσοματίας. Τό έκανε δέ αυτό γιατί δεν ήθελε ν' άφήσει τις ψυχές των νε-κρών, ή άποίες έναγνόταν στη γη, να ένασχωρόναινα σε ζώα, όπως είχε συμβή με τη φιλινάτα του, μιά όρωιστή νία ήθουα χρόνων, που πέθανε ξαφνικά κι έναγνώρισε κοντά του με τη μορφή μιάς παράξενης και κάταπορης γάτας. Ο Γερ-μανός μάγος λοιπόν θαλασσομάνει τους νεκρούς, για να κρατήσει μέσα στο νεκρό, μιά άλιωτο πειά σήμα του, την ψυχή του. Κι αυτές ή μούμιες, που είχαν ψυχή, όπως αναφέρουν τα δκα-στικά χρονικά εκείνης της εποχής, έβγαζαν μερικές νύχτες έ-νάσφους ήχους, που ήταν δίχως άλλο μυστηριώδεις λέξεις με άγνωστης κι' άκατάλητης γλώσσας για τους Γερμανούς δικαστές. «Τό ίτόγενο του Χάνς Ζίγκερ, άναφέρει ο Έστερ, παρσοσάξ: Ένα έκρατικό θέμα, που προκάλεσε τον πανικό και τη φόβη. Η πενήντα μούμιες του, άραδισμένες τριγύρω στούς τοίχους, έμιαζαν με τραγικούς άπθροπους, άνδρες και γυναίκες, που ζούσαν μια δεύτερη ζωή, άγνωστη σ' όλους τους άλλους θνητούς. Ο μάγος καθόταν όρες όλόκληρες και μιλούσε μαζί

αυγικό δέντρον, τρυπώσας μέσα, άνεθίχκας μέσα στον κού-φιο κορμό και κρύφοντας σε διάφορες κοιλότητες διάφορα έναγγα-λικά φώτα. Έπειτα ο Ντάμπυ έβγαλε από μιά τρύπα ένα είδος φυτλιού, το έκτριψε άνόμεσα στα χόρτα και με παρέσυρε πιο πέ-ρα, όπου κρυφώθηκε κοντά στη όψη.

Κατά τα μεσάνυχτα, οι μαύροι άπ' τα γειτονικά χωριά, συγκε-ντρώθηκαν γύρω από το μαγικό δέντρο. Κι' ο μάγος Γκορέ που είχε χωθή μέσα στύν κούφιο κορμό της άσμενίας λεύκας, άρχισε τα παράξενα τραγούδια του και τα κηρύγματά του.

Εκείνη τη στιγμή ο Ντάμπυ άναψε το φυτλί. Κι' από τις τού-πες του μαγικού δέντρον, άρχισαν να ξεπετιόναι κόκκινες λάμψεις και γ' άκούγονται σπαρρακτικά ούρλιασματά.

Από τη νύχτα εκείνη, οι μαύροι ήούσαναν στο Μπάσθελντ και δεν έβινε ποτέ πειά καμιά άπθροια δολοφονίας λευκού. Όσο για το μάγο Γκορέ, είχε τρελλάθη από το φόβο του!...

φεντικές... Ένας άπ' αυτούς τότε, ο χημικός Στράντ, έκανε μιά κατα-πληρική άνεάλυση. Η μούμιες του Ντσίγκάκο δεν ήταν αλ-βιμωσμένες στην Αμερική από μιά ειδική λάστα, που βμοίσε με μεταλλομυμωμένο κρέας. Ο Ντσίγκάκο ήταν ένας κονός άπα-τερόν και το ταξείδι του στην Αλγυττο δεν είχε άλλο σκοπό, παρά τη συγκέντρωση αυτής της ύλης (πολύς παπίρος) για την κατασκευή του. Η δέκα μούμιες λοιπόν της Πόλλυ Γιέντ, από την μεγάλη θερ-μότητα που ίσθησε μέσα στο σαλόνι της Αμερικανίδος αννεστέλλονται και ή τριβή των διαφόρων μερών τους, προκάλεσε έκίνωση τους στε-ναγμούς κι τους μυστηριώδεις ψθροισμούς.

Με την άνεάλυση αυτή του Αμερικανού χημικού δεν διαφωτίστηκε άνωθεν το μυστήριο του άγριπτακού σαλονιού της έκκεντρικής Αμερ-ικανίδος, αλλά και έόθηκε μιά έξήγηση: — ή μόνη! — γιά όλες τις παλιές μούμιες που μιλούσαν. Η άκατάλητη δηλαδή γλώσσα τους και οι ψθροισμοί τους που τρομοκρατούσαν τον κόσμο δεν ήταν τί-ποτε άλλο, παρά τριγυιά, που έπροκαλούντο από τη σπαστή ή τη δια-στολή της μούμιας.